

O Magnum Mysterium - II

*Ölümün bizi nerede beklediğini bilmiyoruz:
O zaman onu her yerde bekleyelim.
Ölümü deneyimlemek özgürlüğü deneyimlemektir.
Nasıl ölüneceğini öğrenen adam,
nasıl köle olunacağını asla öğrenmez.*
- Montaigne

Gelin, hayal kuralım hep beraber...

Bir masal âlemindeyiz. Kaygının, korkunun, kederin ve acının olmadığı bir yerde. Ortılığı aydınlatan beyaz-altunî ılık gözlerinizi kamaştırıyor ilk bakışta. Tanıdığınız tüm renkler o güne değin hiç görmediğiniz bir güzellik ve canlılıkla, âdeta dile gelmiş gibi parlıyorlar. “Aman Tanrım,” diyorsunuz kendi kendinize, “yeşilin böylesine yeşil, morun böylesine mor olabileceğini bilmiyordum...”

Alabildiğine ılık saçan bedeninizde tarifsiz bir hafiflik duygusu hâkim. Kayarcasına ilerliyorsunuz gitmek istediğiniz yöne. Sol tarafta olması gereken kalbiniz sanki sağ tarafta çarpıyor. Huzur ve mutluluk dalgaları yayarak. Aşkla titreşiyor etrafınızdaki her şey; binalar ve ağaçlar, insanlar ve hayvanlar, tüm varlıklar, Tanrının kalp atışlarıyla bütünleşmişçesine ulvî bir ahenk içindeler...

Ne düşünüyorsanız, anında gerçekleşiyor. Sihirli lambadaki cinin yaptığı gibi. İstediklerinizi yaratma gücüne sahip olduğunuzu anlıyorsunuz şaşırarak. Saf bilinci özümseyorsunuz varlığınızın kutsîyetine dalarak. Düşüncenin çekim gücü, uzun zamandır görmediğiniz dostlarınızı çıkartıyor karşınıza. Aşkla kucaklaşıp coşkuyla anlatıyorsunuz farklı diyarlarda yaşadığınız garip ve güzel maceraları...

Gerçi bulunduğunuz yerde zaman mefhumu yok ama; bir ölümlü kurduğu için bu rüyayı, mecbur kalıyor yazmaya zamanı. Ve diyor ki, “bir müddet sonra,” içinizde hoş bir kıpırdanma, tatlı bir arzu, belli belirsiz bir ukde; henüz bitirilememiş hikâyelerin, yaşanmamış tecrübelerin o karşı koyulmaz gücüne kapılarak, başlıyorsunuz madde dünyasında oynanacak yeni bir oyunun senaryosunu oluşturmaya.

Eski dostlarınız, yeni arkadaşlarınız toplanıyor etrafınıza. Onlar da, istekleri ve ihtiyaçları doğrultusunda paylaşıyorlar en uygun rolleri. Kimisi dost, kimisi düşman kılığına bürünmek için kendi senaryolarına yazıyorlar isminizi. Diğerleriye orada kalarak, rehber olmayı seçiyor.

Aralarında görev bölümü yapan rehberlerle birlikte, “ne olur ne olmaz” diye bir de ‘B plânı’ hazırlanıyor. Bir ara, üstat rehberin, “Merak etme gerekirse emprovize ederiz,” sözlerine gülüyor herkes. Bedene gireceğiniz gezegendeki yer ve zaman belirleniyor. Ve vakit gelip anne rahminde döllen yumurtaya ‘enerjetik bir çapa’ attıktan sonra titreşiminiz ayarlanarak, yavaş yavaş sizi bekleyen boyuta doğru çekilmeye başlıyorsunuz...

Ruhunuzun bir bölümü geride bıraktığınız o muhteşem âlemde kalırken, rehberlerinizin sevinç ve umutla söyledikleri yankılanıyor benliğinizde: “Unutacaksın ama, göremediğin ellerimiz ellerini tutacak hep...”

Bir karanlık, tuhaf bir sıkışıklık, pek anlam veremediğiniz duygular, hızla kaybolan anılar... alışık olmadığınız yalın bir ışık... ve nefes almakta zorlandığınız yepyeni bir dünya...

Burada yazılanlar içinizde hangi duyguları uyandırıyorsa, gerçeğiniz odur, hayal bile olsa...

Her an birlikte yaşadığımız ölüm değil midir hayata değer katan, anlam kazandıran, hatta onu yaşanılır kılan? Ölüme hazır olmak, yapacağımız geçişte bizi nelerin ve kimlerin beklediğini önceden öğrenmek, burada ve şimdi yaşamayı bilmek kadar önemlidir. Bu boyutta edindiğimiz farkındalığın derecesi, öte âlemde yaşayacağımız güzelliklerin kalitesini *belirleyeceği* için...

Tıbben ölü sayılan, boyutlar arası koridoru aşarak ışığa “sobe” dedikten sonra hayata geri dönenlerin neler anlattıklarına hiç kulak verdiniz mi? Konunun tartışmasız isimlerinden Dr. Elisabeth Kübler-Ross ve Dr. Raymond Moody, onbinlerce hastane raporu üzerinde yaptıkları incelemelerde ‘ölüm-ötesi deneyimi’ (Near Death Experiences) yaşayan hastalarda şu ortak noktaları saptamışlar:

Bedenden çıkarken patlamaya benzeyen bir ses duymak. Huzur ve sükûnet hissederek, hafiflemek. Birbirinden parlak renkler görmek ve bilinmeyen harikûlade bir melodi işitmek. Yataktaki bedene ve etrafında bulunanların yaydığı ışığa kuş bakışı bakmak. Karanlık bir tünele çekilirken, ölmüşlerin tanıdık varlığını algılamak. Vizyonlar görmek.

Tünelin bitiminde her yerin tekrar aydınlandığını fark etmesi. Kendini doyasya mutlu hissetmesi. Fiziksel boyuta ait görüntüler silikleşirken, geride bırakılan yaşamın bir film şeridi gibi göz önünden geçmesi. Sevdikleriyle karşılaşması. Onlardan biriyle veya kimliği belirsiz ‘ışıklı bir varlıkla’ konuşması. Ve dünyaya geri dönmesi gerektiği konusunda ikna edilmesi...

İsteyerek veya istemeyerek yeniden dünyaya dönenlerin hemen hemen hepsi artık ölmekten korkmadıklarını, bu tecrübe sayesinde radikal bir değişime uğrayan yaşamlarına sımsıkı sarıldıklarını söylüyorlar.

Ne dersiniz, onlara inanalım mı?

